

Pas a desnivell

Tal dia farà un any

Els moviments (poc o molt de masses) impulsats per un estat emocional tenen una arrencada impressionant. Són com una metxa de ràpida combustió, combinada amb focs de bengala, que de bon començament fa molt d'efecte, però que si al final no hi ha una càrrega detonadora, s'extingeix entre fumerols i espurnes, s'apaga sense pena ni glòria.

Es probable que la subtil institució del silenci administratiu es degui a la coneixença profunda d'aquest curtejar social. "Deixem-ho dormir", "ja en parlarem", "no ve d'un dia" són, com moltes altres de semblants, expressions col·loquials que fem servir sovint. Portades a l'alt nivell del regiment de la cosa pública, es tradueixen en el silenci administratiu; ignoro si es tracta d'un invent nacional, però suposo que no, que una cosa tan útil devia aparèixer, història enllà, en diversos llocs alhora. El segur és que aquí se n'ha fet un ús molt extens i que continuem brodant-hi, ha estat convertit en un preciós instrument de fer l'orni que encara que no resolgui res, permet d'empènyer els anys a base de passar dies.

Per exemple: tots hem quedat contents i admirats de la reacció suscitada pel famós Ple municipal del NO. La premsa, les institucions i els organismes més representatius del país, personalitats importants de tots els rams, tothom, en una paraula, ha condemnat l'actitud dels regidors. Això ja està fet i en som feliços. ¿Però què més ha passat? El NO subsisteix, els regidors continuen ostentant el càrrec i diu que ja hi ha qui estudia minuciosament el problema, el deixa dormir (que és aquella sàvia manera d'esquitllar-lo), esperant que la somnolència —com passa gairebé sempre— se'ns encomani a tots.

¿I el monument del doctor Robert? També, també... Ho estudien. Déu nos en guard que, després de tants anys, ens haguéssim de precipitar ara.

¿Y els edificis que cal protegir de la voracitat dels especuladors? Per l'estil: són indispensables els peus de plom i la reflexió llarga, cal considerar cada cas amb tots els ets i uts. El temps, un gran remeier, farà que moltes qüestions s'arreglin soles. Les pedres no són eternes, els altres materials tampoc, la memòria tendeix a debilitar-se ... Amb una mica de paciència, es podran rescatar molts dels metres quadrats que jeuen sota la nosa dels edificis, se salvaran els pams que de debò compten en el moment realista de posar-hi el preu en pessetes.

Ja se sobreentén que hi ha moltes coses més, la relació no es pot encabir en un article breu. Però l'elogi del silenci ja està fet, les mosques del país poden volar tranquil·lament sense la por de caure en boques obertes. ● PERE CALDERS